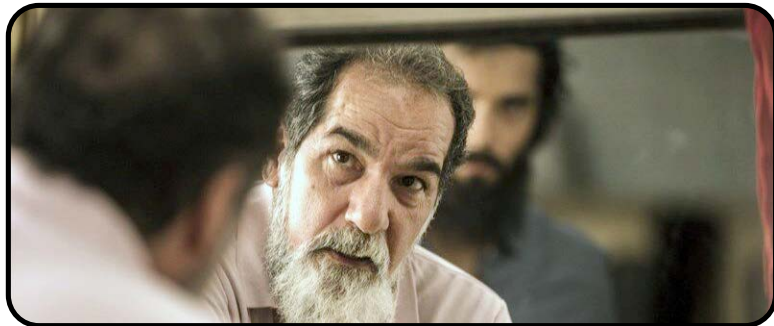

آغاز پخش جهانی مستند کوتاه «مای سا»

مستند کوتاه «مای سا» به کارگردانی «علی رضا صبوری» پس از درخشش موفقیت آمیز در جشنواره‌های داخلی، دور جهانی خود را آغاز کرد. صبوری مستند «مای سا» را یک اثر شاعرانه و موسیقایی از دنیای پر رمز و راز یک دختر ترکمن و آن را سرشار از اندوه عارفانه و شادی‌های سرخوشانه می‌نامد. وی افزود: برای ساخت «مای سا» سه سال در استان گلستان زیست کردم و از نزدیک با زندگی ترکمن‌ها و آیین و آداب رسوم جذابشان دمخور بودم. صبوری گفت: ترکمن صحرا برای ساخت فیلم، سرشار از سوژه‌های ناب است و علاقه‌مندم که یک فیلم سینمایی و چندین مستند دیگر در آن اقلیم بسازم. / **صباخبر**

سعید سهیلی «خلع لباس» را می‌سازد

شورای پروانه فیلمسازی، با ساخت ۶ فیلم سینمایی موافقت کرد. بر این اساس فیلم‌نامه‌های «سال کبیسه» به تهیه‌کنندگی سیدعلی قائم‌مقامی، کارگردانی و نویسندگی محمدسام قریبیان، «زدشوری» به تهیه‌کنندگی علیرضا قاسم‌خان، کارگردانی و نویسندگی ماکان عاشوری پاشاکی و «خلع لباس» به تهیه‌کنندگی سینا سهیلی، کارگردانی سعید سهیلی و نویسندگی حسام سامری زاده مقدم، پروانه ساخت دریافت کردند. همچنین فیلم‌نامه‌های «پاپاسی» به تهیه‌کنندگی سیدمحمدقاضی، کارگردانی حسین بخشی پور و نویسندگی شهریار صابری، «چپیزیه» به تهیه‌کنندگی مهدی منیری، کارگردانی امین قوامی دهکردی و نویسندگی مهران آتش‌زای و «نگ تفریح» به تهیه‌کنندگی احسان ظلی پور، کارگردانی و نویسندگی محمود احدی نیا موافقت شورای پروانه فیلمسازی سینمایی را اخذ کردند. / **ایسنا**

نگاه صبا به فصل اول «وحشی»؛

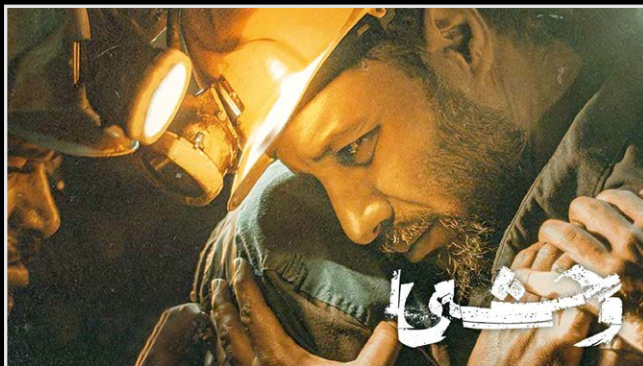
چرا سریال «وحشی» بهترین کار هومن سیدی است؟

ایفای این نقش‌ها از کمندی تا درام، او را در میان هم نسلانش به چهره‌ای فوق‌العاده تبدیل کرده است. بازیگری که در سبک‌های مختلف موفق بوده و طیف گسترده‌ای از تنوع نقش را به نمایش می‌گذارد. توانمندی که مدت‌هاست در میان هم‌نسلان او رو به فراموشی رفته است. اگر بازیگرانی مثل پرویز پرستویی و عزت‌الله انتظامی از کمندی تا درام را در مشت داشتند، نسل جدید عمدتاً تک‌ژانری محسوب می‌شوند. و این میان جواد عزتی گوهر کمیابی است.

قسمت پایانی سریال «وحشی» به کارگردانی هومن سیدی در شامگاه دوشنبه ۱۲ خرداد منتشر و به یکی از موفق‌ترین پروژه‌های تاریخ فیلم‌نت تبدیل شد.

این سریال نه تنها توانست در تمام شاخص‌های کلیدی عملکرد مانند تعداد بازدید، ترافیک و کاربران هم‌زمان رکوردشکنی کند، بلکه در هر هفته، رکورد هفته قبل خودش را هم پشت سر می‌گذاشت.

اما برگ برنده دیگر سریال از همان قسمت نخست، خبر واقعی بودن داستان بر اساس یک اتفاق و یک آدم واقعی است که باعث کنجکاوی‌های بسیاری در فضای مجازی شد. البته شاید برای چند قسمت نخست این کنجکاوی‌ها جواب بدهد اما در نهایت خود اثر است که باید بعد از فروکش کردن کنجکاوی‌های اولیه آنقدر توانمند باشد تا بینندگان را برای هفته‌های بعدی هم ترغیب کند. نکته مهمی که هومن سیدی به خوبی از پس آن برآمد. / **صباخبر**

نکته مهم بعدی و در قیاس با هم با «قورباغه» اینجایی کردن یا به تعبیر دیگر، ایرانی کردن فضا و اتمسفر بود. اتمسفر زندگی کارگران و محیط کار معدن و چیزهایی از این دست، به شکلی مستندوار ساخته و به نمایش در آمد. بینندگان خودشان را در آن فضا حس می‌کردند و این حس تنگی و خفگی و غبار، از قاب تلویزیون بیرون میزد.

در نهایت هم، هر اپیزود با یک سیلی و مشت محکم برای بینندگان به پایان می‌رسید که آنها را برای دیدن قسمت بعدی مشتاق و مشتاق‌تر می‌کرد. درست مثل الگوی موفق سریال‌سازی در این روزهای جهان. نه مثل سریال‌سازی در همین سازمان صدا و سیما که می‌توان آن وسط چند قسمتی را هم ندید و از قصه! جدا نشد.

تنوع نقش‌های جواد عزتی و از همه مهم‌تر موفق بودن او در

قسمت نخست سریال وحشی برای بسیاری از بینندگان، سریال سخت و تلخی بود. اما آنان که تلخی قسمت اول را تاب آوردند و دیدنش را ادامه دادند، با بهترین اثر هومن سیدی روبرو شدند.

سریال «وحشی» در پیشگاه مردم و منتقدان نمره قبولی گرفت. سکانس‌های مختلفی از بازی جواد عزتی در فضای مجازی دست به دست شد، یادداشت‌های بسیاری هم نوشته و تفاوت قوی شخصیت پردازی او را مورد بررسی قرار داد. اما چگونه «وحشی» تبدیل به بهترین اثر هومن سیدی شد؟

می‌گویند بهترین موسیقی متن یک فیلم آنی است که شنیده نشود، بهترین گریم آنی است که نامحسوس باشد یا مثال‌هایی از این دست که می‌توان آن را اینگونه هم تعبیر کرد که فرم در محتوا جوری تنیده شود که گل درشت نباشد. «قورباغه» اما به تعبیری فاقد این نشانه‌ها بود. فضای استرلیزه و خاکستری‌اش توی چشم می‌زد و تاثیر فضا سازی چند سریال خارجی مثل «مستر روایت» در آن محسوس بود.

نه از این جهت که بخواهیم آنها را به ضعف یک اثر تشبیه کنیم، اما در قیاس، «وحشی» موفق شد طوری فضا سازی و قاب‌بندی را در دل اثر ترکیب کند که در نخستین نگاه قابل تشخیص نباشد. و این مسئله از نظر کارگردانی و نویسندگی نیاز به مهارت بیشتری دارد.

شام ایرانی
به روایت
محمد ابطالب